

Un dia a APINDEP

Són les 9 del matí d'un dimecres de maig. El Sol ja despunta amb força en aquesta època de l'any, i l'entorn frondós del poble de Santa Eulàlia, ple de boscos i camps de conreu, fa minuts que està despert. El Centre Ocupacional APINDEP Ronçana ja està preparat des de primera hora del matí per anar rebent els joves que aniran arribant, poc a poc, per iniciar la jornada al centre. Uns ho fan a peu, altres amb bus, i la resta vénen amb el cotxe dels seus pares. Tots ells comparteixen el fet de tenir algun tipus de discapacitat o estar en risc de patir-la. És per això que el centre compta amb un total de 19 treballadors entre gerent, directora, fisioterapeutes, educadores, logopeda, xofer, informàtic i cuiners.

Quan tots ja són al centre, es posen a esmorzar. Cadascú porta l'entrepà de casa. Uns mengen més ràpid i altres més lents. No importa perquè no hi ha pressa. De cop sona el telèfon del centre. És la trucada d'un dels pares que ha de dur el seu fill: un

Encara que alguns amb més mandra que altres, tots van cap al magatzem a buscar les eines: toca arreglar el jardí i cuidar l'hort

accident a la carretera farà que la seva arribada es demori una mica. Els nois segueixen a la seva mentre tot tipus de cançons sonen per la ràdio. La música és bona per tal d'estimular el sentit de l'oïda, encara que hi ha molts que no poden gaudir-la, com el Martí, un noi sordmut que ara només té com a preocupació acabar-se el batut de xocolata.

Ja són les 10 del matí i, per tant, és l'hora de treballar. Un dels objectius primordials d'APINDEP Ronçana és que la majoria de nois del centre acabin, a curt o llarg termini, fent-se un lloc en el món laboral. Encara que aquest moment no és del gust de tothom, saben que s'ha de fer. En el magatzem del centre s'hi troben tot tipus d'eines: pales, rasclats, regadores... Un a un va entrant i sortint amb algun dels objectes per treballar. Mentre que uns es

Mentre arrenquen herbes, no passa inadvertida la meua presència amb la càmera. Em miren posant per a que els retrati amb el millor somriure

dediquen a tenir cura del jardí, els altres van cap a l'hort. Aquests vigilen que els tomàquets, les cols i altres hortalisses estiguin en perfectes condicions. Si fa falta aigua criden a un dels educadors que, de seguida, porta una mànega. Mentrestant, al jardí, els nois es posen a arrencar males herbes, regar els testos, arreglar l'olivera que presideix l'entrada del centre, o a moure pedres que barren el pas. A la vegada que treballen comenten entre ells la pel·lícula que van veure ahir per televisió o que tenen pensat fer per la nit. La meua presència no passa inadvertida per a molts d'ells, que no estan acostumats a tenir un voyeur que els observi tota l'estona. Alguns fan cas omís de la meua persona. D'altres, volent quedar bé per al retrat, em regalen el millor dels seus somriures.

Cuidar el jardí és la rutina d'aquests nois cada dia per així valolar el seu treball diari.